

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 280/2022
20.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА, предузетника, ТЗР ББ, из ..., чији је пуномоћник Александар Аранђеловић, адвокат у ..., против туженог Комерцијална банка АД Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате, вредност предмета спора 17.911,47 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 6787/21 од 29.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 6787/21 од 29.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда ЗПж 6787/21 од 29.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 25П 3531/21 од 10.06.2021. године, у ставу првом изреке утврђено је да је ништава одредба члана 5. став 1. Уговора о дугорочном кредиту за обртна средства – микрокредитна партија број ...-...-... од 11.10.2017. године, закљученог између тужиоца и туженог која гласи: „Корисник кредита се обавезује да, пре пуштања кредита у течај, једнократно плати банци накнаду за обраду захтева у висини од 0,5% од одобреног износа кредита у динарској противвредности по важећем средњем курсу НБС на дан закључења уговора“. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 17.911,47 динара са законском затезном каматом од 11.10.2017. године до исплате. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 39.950,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда ЗПж 6787/21 од 29.09.2021. године, у ставу првом изреке делимично је одбијена као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. У ставу другом изреке делимично је усвојена жалба туженог и преиначена је првостепена пресуда у ставу

трећем изреке и одлучено тако да се обавезује тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 35.450,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате. У ставу трећем изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавање судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијентима у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу или апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У ситуацији када нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Стога, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је позивање туженог на допуну правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године, из разлога што је ништавост спорне уговорне одредбе утврђена из разлога изостанка понуде за закључење уговора, а не због недостатка објашњења структуре и механизма на основу којих је формирана накнада за реализацију уговореног кредита.

У складу са наведеним, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5 Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 08.04.2021. године ради утврђења ништавости и исплате новчаног износа. Вредност предмета спора је 17.911,47 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић